

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **M L.**
zastoupený daňovým poradcem Mgr. M. V.
sídlem P. 2, 702 00 O. 2

proti
žalované: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2016 č. j. 49769/16/5200-10423-806032, ve věci daně z příjmů

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Podanou žalobou se žalobcem domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2016 č. j. 49769/16/5200-10423-806032, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 1. 3. 2016 č. j. 559489/16/3209-50523-809740, jímž byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 a uložena povinnost úhrady penále.

2. V podané žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:

- 1) správní orgány obou stupňů považují uskutečněnou transakci za nepochopitelnou a nestandardní, což je však hodnocení důkazních prostředků, jež je v rozporu se zásadami daňového řízení, které nemůže vyústit ve správné zjištění základu daně. Pokud správce daně nepochopil podstatu ekonomického chování žalobce a považuje právní úkony za nestandardní, potom nemůže racionálně hodnotit skutkový stav a správně aplikovat právní normu. Správci daně nepřísluší hodnotit důvody ekonomického chování daňového subjektu;
- 2) v průběhu daňového řízení bylo svědecky prokázáno tvrzení žalobce o poskytnutých půjčkách a na to navazujících transakcích, které je nutno považovat po hmotněprávní stránce za bezvadné právní úkony. Pokud by zde půjčka neexistovala, nemohlo by dojít k žádné cesi a započtení a muselo by se jednat o simulované právní jednání, což by však musel žalovaný tvrdit a prokázat. Žádný ze zúčastněných nevznesl námitku proti uskutečněným transakcím;
- 3) výslech svědka R. B. vyhodnotil správce daně zcela účelově, a to zejména pokud jde o to, co svědek k jednání nedonesl, nepotvrdil nebo nevěděl. Správce daně vytrhl z kontextu skutečnosti, které svědek potvrdil a podpořil tím tvrzení daňového subjektu. Pokud svědek nemá jakékoliv listiny k dispozici, nemůže být tato skutečnost daňovému subjektu k tíži. Svědek nebyl povinen předkládat správci daně žádné listiny a je zavádějící komentovat takové skutečnosti a činit z toho závěry, které nemají oporu v provedeném důkazním prostředku. Svědek potvrdil, že žalobce zná, že smlouvy podepsal, a že došlo k poskytnutí finančních prostředků, jak vyplývá z protokolu o ústním jednání. Správce daně při hodnocení důkazního prostředku „slovíčkařil“ a použil pouze to, co se mu hodilo k odůvodnění jeho závěru. Žalobce odkázal na pravidla výrokové logiky a slovník synonym při srovnání výrazů „pravděpodobně“ a „s největší pravděpodobností“ nebo „předpokládá“ a „si myslí“. Podle žalobce výrazy, které volil svědek, odpovídají tomu, že podával informace o skutečnostech starých 3 roky;
- 4) svědek A.B. podal správci daně vyčerpávající informace, přesto jeho tvrzení považoval správce daně za nedostačující. Správce daně odmítl tvrzení svědka, který si vzpomínal velice dobře;
- 5) žalobce má za to, že předložené listiny, dožádání provedené u společnosti STECOMTRA s. r. o., výsledky svědků B. a B. jsou dostačující k prokázání tvrzení žalobce uvedeného v daňovém přiznání. Žalobce není podnikatelem, takže nemá povinnost archivovat listiny v rozsahu a po dobu, po kterou jsou povinnovány podnikající fyzické nebo právnické osoby. V této souvislosti žalobce navrhl, aby soud provedl výslech svědků R. B. a A. B., a to k prokázání, že došlo k poskytnutí půjčky a dalším transakcím;
- 6) správce daně věc nesprávně posoudil, když na zjištěný skutkový stav nesprávně aplikoval hmotněprávní normu. Žalobce má za to, že neporušil ust. § 24 odst. 1 a 2

písm. o) zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění (dále jen „ZDP“), neboť aplikace tohoto ustanovení se pro účely stanovení základu daně podle § 10 ZDP vůbec nepoužije. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice toto hodnocení správce daně shledal závadným a odvolací námitku za důvodnou, ale uzavřel, že se nejedná o nezákonný postup. Takový závěr považuje žalobce za protichůdný;

- 7) žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro vnitřní rozpor mezi výrokem a odůvodněním, když z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že daňovou kontrolou nebyly zjištěny skutečnosti, které by měly za následek doměření daně. S takovým závěrem by žalobce bez výhrady souhlasil;
- 8) žalobce namítl chyby v protokolu o projednání zprávy o daňové kontrole, které jsou ukázkou nedokonalosti záznamu protokolovaného jednání. Jsou-li formální chyby podle žalovaného normální a nezakládají závalu rozhodnutí jako celku, pak je nezbytné stejnou logikou nahlížet na obsah protokolů o provádění důkazních prostředků (výslechu svědků), neboť jen tak je možné učinit závěr o skutečném stavu věci.

3. Žalovaný ve vyjádření poukázal především na ust. § 92 odst. 3 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“), podle něhož daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném či dodatečném daňovém tvrzení a v dalších podáních. Pokud žalobce tvrdí, že částka 3 167 041 Kč je výdajem na dosažení příjmů podle § 10 ZDP, a že příjem od R. B. není předmětem daně z příjmů fyzických osob, neboť se jedná o příjem související s dříve poskytnutou půjčkou, je žalobce povinen tvrzené skutečnosti prokázat. Z obsahu předložených smluv nevyplývá, kdy a jakým způsobem byly půjčky poskytnuty. Žalobce neprokázal skutečné zapůjčení deklarovaných finančních prostředků R. B. a společnosti ALFA STEEL, a. s. a tím existenci pohledávek pro možné postoupení pohledávky R. B. na žalobce a žalobcem následně na společnost STECOMTRA s. r. o. Svědecké výpovědi svědků R. B. a A. B. žalovaný neosvědčil jako důkaz prokazující tvrzení žalobce o realizaci půjček a následném postoupení pohledávek. Svědek B. vypovídal velmi nekonkrétně a neurčitě, správce daně přitom po něm nevyžadoval předložení listinných důkazních prostředků. Jelikož byly výpovědi obou svědků provedeny v souladu s ustanoveními daňového řádu a z žaloby není zřejmé, co dalšího by měli svědci sdělit, považuje žalovaný jejich další výpovědi v rámci soudního řízení za nadbytečné.

4. Ekonomické chování žalobce žalovaný vyhodnotil na str. 7 napadeného rozhodnutí pouze ve stručnosti a v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Žalovaný má za to, že se zabýval všemi odvolacími námitkami a řádně, srozumitelně a vyčerpávajícím způsobem se s nimi vypořádal. Námitkou spočívající v nesprávném právním posouzení se žalovaný zabýval na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí, kde dospěl k závěru, že odkaz správce daně na porušení § 24 odst. 1 a 2 písm. o) ZDP byl nesprávný, tato skutečnost však neměla vliv na výrok napadeného rozhodnutí. Pokud jde o větu ve zprávě o daňové kontrole, v níž správce daně uvádí, že daňovou kontrolou nebyly zjištěny skutečnosti, které by měly za následek doměření daně, pak má žalovaný za to, že se jedná o chybu v psaní, když z celého průběhu daňového řízení je zřejmé, jaký byl výsledek daňové kontroly. Tato chyba jako dílčí vada odůvodnění nemůže mít za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí správce daně I. stupně.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán žalobními body uvedenými v žalobě.
6. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 2. 7. 2012 přiznání k dani z příjmů fyzických osob za kalendářní rok 2011. Správce daně protokolem ze dne 14. 11. 2014 č. j. 3094779/14/3215-60562-709109 zahájil u žalobce daňovou kontrolu za uvedené zdaňovací období, jejímž předmětem bylo prověření příjmů, které byly připsány na bankovní účet žalobce vedený u GE Money Bank a. s., a to dne 27. 9. 2011 ve výši 18 860,67 € (461 709 Kč) od R. B. a dne 18. 10. 2011 ve výši 127 139,33 € (3 167 041 Kč) od společnosti STECOMTRA s. r. o. Žalobce v podaném daňovém přiznání uvedl do příjmů podle § 10 ZDP pouze příjem ve výši 3 167 041 Kč od společnosti STECOMTRA s. r. o. z titulu postoupení pohledávky za společností ALFA STEEL a. s., přičemž stejnou částku žalobce uplatnil jako výdaj na dosažení příjmů podle § 10 ZDP. Částku ve výši 461 709 Kč od R. B. v daňovém přiznání neuvedl. V průběhu daňové kontroly předložil žalobce smlouvu u půjčky ze dne 1. 8. 2011, podle které půjčil částku 70 000 € (s úrokem ve výši 4% p. a.) R. B. s ujednáním, že ten ji poskytne dále jako půjčku společnosti ALFA STEEL a. s. na financování nákupu materiálu, dále smlouvu o půjčce ze dne 1. 8. 2011, podle níž žalobce půjčil částku 72 000 € (s úrokem 2 000 €), se splatností do 5. 10. 2011 přímo společnosti ALFA STEEL a. s. (předsedou představenstva byl v dané době R. B.) za účelem nákupu materiálu. Dále žalobce předložil smlouvu o postoupení pohledávek ze dne 1. 8. 2011, podle které postoupil R. B. svou pohledávku za společností ALFA STEEL a. s. ve výši 70 000 € (s úrokem 2 000 €) zpět žalobci, smlouvu ze dne 21. 9. 2011, dle které žalobce postoupil obě pohledávky, tj. pohledávku, kterou koupil od R. B. dne 1. 8. 2011 za společností ALFA STEEL a. s. ve výši 70 000 € (s úrokem 2 000 €) a svoji pohledávku za společností ALFA STEEL a. s. ve výši 72 000 € (s úrokem 2 000 €) ze dne 1. 8. 2011 postupníkovi – společnosti STECOMTRA s. r. o. Z celkové výše pohledávky, která činila 142 000 € (s úrokem 4 000 €) byla postoupena pouze částka 127 139,33 €. K uvedeným smlouvám žalobce nepředložil žádné další důkazní prostředky, které by prokázaly, že k předání finančních prostředků R. B. a společnosti ALFA STEEL a. s. fakticky došlo. Stejně tak nebyla prokázána úhrada ze smlouvy za postoupení pohledávek mezi R. B. a žalobcem. Výzvou správce daně ze dne 1. 12. 2014 č. j. 3185256/14/3215-60565-800171 byl žalobce vyzván k doložení a prokázání doby, způsobu a zdroje při poskytování tvrzených půjček včetně požadavku na sdělení důvodu k postoupení pouze části pohledávky ve výši 127 139,33 € z celkové výše 142 000 €. Žalobce požádal o prodloužení lhůty, avšak následně na výzvu nereagoval a požadované neprokázal. Na základě dožádání správce daně provedl dožádaný Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, územní pracoviště v Kyjově výsledk svědka R. B. (protokol ze dne 8. 4. 2015 č. j. 1726317/15/3013-60561-709946). Dále správce daně zaslal dne 10. 3. 2015 výzvu společnosti STECOMTRA s. r. o. a dále dne 11. 3. 2015 výzvu Insolvenční a správcovské v. o. s. v Brně (insolvenční správce společnosti ALFA STEEL a. s.), která sdělila, že účetnictví společnosti ALFA STEEL a. s. jí nebylo předáno. Společnost STECOMTRA s. r. o. předložila správci daně doklady o evidenci postoupené pohledávky v účetnictví společnosti. Dále správce daně provedl místní šetření ve společnosti SVARMARO welding s. r. o., v níž je žalobce společníkem a jednatelem a zjistil výši jeho hrubé mzdy za roky 2008 – 2011. Rovněž zaslal výzvu Okresní správě

sociálního zabezpečení Nový Jičín za účelem zjištění vyměřovacích základů žalobce za období let 2001 – 2011.

7. S výsledky kontrolního zjištění byl žalobce seznámen formou úředního záznamu ze dne 6. 8. 2015, k němuž se následně vyjádřil písemným podáním ze dne 5. 10. 2015, v němž mimo jiné navrhl výslech svědka A.B., bývalého jednatele společnosti STECOMTRA s. r. o., jehož výslech proběhl dne 2. 12. 2015 (protokol č. j. 3207877/15/3215-60562-800171). Výpověď svědka správce daně neosvědčil jako důkaz a vyhodnotil ji ve zprávě o daňové kontrole. Na základě závěrů učiněných ve zprávě o daňové kontrole správce daně vydal žalobci dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2011. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání obsahově v podstatě shodné s následně podanou správní žalobou. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
8. V prvním žalobním bodě žalobce namítl nepřipustnost hodnocení důvodů ekonomického chování žalobce správcem daně. Tuto žalobní námitku soud důvodnou neshledal, neboť má za to, že takové hodnocení je součástí hodnocení důkazních prostředků a také závěrů, které z nich správce daně dovodil. Úvahu správce daně ubírající se tímto směrem lze označit za součást volného hodnocení důkazů. Z tohoto pohledu ji považuje soud za zcela opodstatněnou.
9. V žalobních bodech 2) až 5) žalobce brojí proti vyhodnocení jednotlivých důkazních prostředků a proti závěrům, které správce daně na jejich základě učinil. Krajský soud nesdílí přesvědčení žalobce, že bylo prokázáno jeho tvrzení o poskytnutých půjčkách a na ně navazujících transakcích. Obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané, že žalobce nedostal svým povinností daňového subjektu vyplývajícím z ust. § 92 odst. 3 daňového řádu. Žalobce k prokázání svých příjmů v průběhu daňové kontroly předložil toliko písemné smlouvy o poskytnutí půjček a smlouvy o postoupení pohledávek. Tyto listiny správci daně předložil zástupce žalobce, který současně uvedl, že na okolnosti provedení úhrady si daňový subjekt nevzpomíná (protokol z ústního jednání ze dne 29. 7. 2014 č. j. 2478837/14/3215-05402-807151). Na výzvu správce daně k prokázání rozhodných skutečností ze dne 1. 12. 2014 žalobce nikdy žádným způsobem nereagoval. V průběhu daňového řízení se žalobce nikdy nevyjádřil k tomu, jakým způsobem a kdy byly provedeny úhrady těchto půjček, ani z jakých prostředků žalobce jejich úhradu provedl. Žádné skutečnosti vysvětlující tyto okolnosti žalobce neuvedl ani v podaném odvolání ani v následně podané správní žalobě a nebyly prostřednictvím jeho zástupce sděleny ani u jednání před krajským soudem. Ačkoliv žalobce v podaném daňovém přiznání uvedl toliko příjem od společnosti STECOMTRA s. r. o., který označil jako příjem z titulu postoupení pohledávky za společností ALFA STEEL a. s., vzhledem k tvrzení, že žalobce byl aktivně účasten nejen v ujednání o postoupení pohledávky, ale také samotnému poskytnutí půjčky, jež byla podstatou pohledávky, je pochopitelné, že správce daně se primárně zabýval okolnostmi poskytnutí půjčky. Ačkoliv předmět půjček, které se měly uskutečnit dne 1. 8. 2011, nelze považovat za zcela standardní (2 x cca 70 000 €), nebylo žalobcem prokázáno, zda tyto prostředky měl k dispozici a odkud je nabyt, ani to, zda a jakou formou je oběma subjektům zapůjčil. Prokázáno bylo pouze připsání dvou peněžních částek na žalobcův účet u GE Money Bank a. s., který byl zřízen krátkodobě ke dni 21. 9. 2011. Na účet byla dne 27. 9. 2011 připsána částka 461 709 Kč od R. B. a dne 18. 10. 2011 částka 127 139,33 €

Shodu s prvopisem potvrzuje

od společnosti STECOMTRA s. r. o. O první z těchto pohledávek zástupce žalobce tvrdil, že se jednalo o vrácení půjčky, která nepodléhá daňové povinnosti a o druhé částce, že se jedná o příjem z titulu postoupení pohledávky, kdy stejnou částku žalobce uplatnil jako výdaj na dosažení příjmů podle § 10 ZDP. Ačkoliv tedy realizaci půjček dvěma subjektům ke stejnému datu (1. 8. 2011) ve výši 70 000 € a 72 000 € fyzickou osobou nelze označit za zcela běžnou a standardní situaci, daňový subjekt si na bližší okolnosti nevzpomíná (protokol ze dne 29. 7. 2014 č. j. 2478837/14/3215-05402-807151). Rovněž svědek R. B., který měl být přímým účastníkem obou smluvních vztahů, si dle výpovědi ze dne 8. 4. 2015 nic bližšího nepamatoval ani ohledně převzetí peněžních prostředků, ani ohledně jejich vrácení. Potvrdil jen, že podpisy na smlouvách jsou jeho a odkázal na účetnictví firmy ALFA STEEL a. s., které však nebylo předloženo ani příslušnému správci daně, ani insolvenčnímu správci této společnosti. Krajský soud se proto zcela ztotožnil s vyhodnocením jeho svědecké výpovědi správcem daně na str. 7 a následujících zprávy o daňové kontrole. Z protokolu o výpovědi svědka B. je zřejmé, že správce daně se ho dotázal, zda může předložit doklad o předání peněžních prostředků v hotovosti nebo výpis z bankovního účtu, ale nevyzval svědka k předložení těchto, případně jiných listinných důkazů. Skutečnost, že svědek neměl listinné důkazy k dispozici, nebyla správcem daně vyhodnocena k tíži žalobce. Toto žalobní tvrzení považuje soud za účelové. Krajský soud má za to, že i s přihlédnutím k časovému odstupu tří let je nutno výpověď svědka hodnotit jako zcela neurčitou. Naopak výpověď svědka B. byla velmi podrobná a překvapivě konkrétní s ohledem na jeho pasivní roli při smlouvách o poskytnutí půjčky. Správce daně svědkovu výpověď vyhodnotil na str. 20 až 22 zprávy o daňové kontrole, a to porovnáním s obsahem smluv o půjčkách, které byly žalobcem předloženy. Správce daně vyhodnotil, že zatímco svědek tvrdí, že půjčky byly fakticky poskytnuty již před uzavřením písemné podoby obou smluv a žalobce měl na ně vystavené doklady (tyto nebyly správci daně předloženy), v samotných smlouvách o půjčkách není uvedeno, že peníze byly k datu podpisu smluv již uhrazeny. Ze znění obou smluv o půjčkách, které jsou součástí správních spisů, naopak vyplývá, že finanční prostředky budou teprve po uzavření smluv poskytnuty. Na základě tohoto vyhodnocení dospěl správce daně k závěru, že nebylo prokázáno faktické poskytnutí půjček žalobcem R. B. a společností ALFA STEEL a. s. Žalobce sice v podané žalobě zpochybnil hodnocení svědecké výpovědi A. B. správcem daně, přičemž zdůraznil, že správci daně byly svědkem poskytnuty vyčerpávající informace, ale samotné vyhodnocení svědecké výpovědi ve vztahu její vzájemnosti s listinnými důkazy nijak nerozporoval a konkrétními tvrzeními nenapadl. Krajský soud dospěl k závěru, že hodnocení svědecké výpovědi A. B. odpovídá jak skutečností uvedeným v protokolu o svědecké výpovědi, tak obsahu smluv o půjčkách a je rovněž souladné s principy logického myšlení (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008 č. j. 5 Afs 5/2008-75).

10. Na základě shora uvedeného tedy krajský soud nesdílí názor žalobce, že předložené listiny, výsledky dožádání provedeného u společnosti STECOMTRA s. r. o. a výslechy obou svědků byly dostačující k prokázání tvrzení žalobce uvedeného v daňovém řízení, když shodně se správními orgány obou stupňů má za to, že se v daňovém řízení nepodařilo prokázat realizaci půjček poskytnutých žalobcem R. B. a společností ALFA STEEL a. s., přičemž tato skutečnost je zcela rozhodující pro následné posouzení příjmu žalobce označeného za příjem z titulu postoupení pohledávky za společností ALFA STEEL a. s.

11. Obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané, že svědecké výpovědi svědků B. a B. proběhly standardním způsobem v souladu s daňovým řádem a práva žalobce v důkazním řízení nebyla žádným způsobem zkrácena, což se ostatně v žalobě ani netvrdí. Svědci vypovídali za přítomnosti zástupce žalobce, který využil svého oprávnění klást svědkům otázky. Lze tedy důvodně předpokládat, že svědecké výpovědi i po obsahové stránce byla provedeny způsobem, který nemohl zkrátit žalobcova práva. Na základě uvedeného neshledal krajský soud žádné skutkové ani právní důvody, pro které by měl výsledky svědků provést znovu v rámci jednání před krajským soudem, jak se dožadoval žalobce v podané žalobě.
12. V šestém žalobním bodě žalobce namítl nesprávnou aplikaci hmotněprávní normy správcem daně, který jednání žalobce kvalifikoval jako porušení ustanovení § 24 odst. 1 a 2 písm. o) zákona ZDP. Se stejnou odvolací námitkou se žalovaný vypořádal na straně 9 a 10 napadeného rozhodnutí tak, že označil postup správce daně za nesprávný. Současně však s uvedením důvodů vyhodnotil, že tato nesprávnost neměla vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Žalobce v podané žalobě důvody, pro které žalovaný zjištěnou vadu shledal neopodstatněnou, nijak nezpochybnil, namítl jen nesprávnost závěru, že vada nemohla mít vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Krajský soud se s tímto názorem žalobce neztotožňuje, když má za to, že žalovaný nezpochybnitelnou vadu správce daně prvního stupně a její vliv na prvostupňové rozhodnutí vyhodnotil správně. I z pohledu aplikace ust. § 10 ZDP, jakožto správné hmotněprávní normy vztahující se na případ žalobce, je rozhodující, aby žalobce jako poplatník prokázal výdaje vynaložené na dosažení příjmů, tj. v tomto konkrétním případě poskytnutí půjček, k čemuž však z důvodů již shora popsanych i podle názoru krajského soudu nedošlo.
13. V posledních dvou žalobních bodech žalobce namítl chyby v psaní, jichž se dopustil správce daně prvního stupně ve zprávě o daňové kontrole a v protokolu o jejím projednání, z nichž dovodil nezákonnost či rozpornost vydaných rozhodnutí. Žalobce sám z pohledu krajského soudu zcela správně označil zmiňovaná pochybení jako formální chyby. Tyto však nemohou mít za následek nepřezkoumatelnost nebo nezákonnost přezkoumávaných rozhodnutí. Z obsahu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je nezpochybnitelné, k jakým závěrům dospěly, jejich závěry jsou srozumitelné, přezkoumatelné a logicky správné. Z tohoto pohledu se pak žalobcovy výtky formálních pochybení jeví jako účelové.
14. Jelikož krajský soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
15. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Ostrava 17. dubna 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje